

Raastoffer til Margarineproduktionen kunne strække til i godt et Aar. Da Detailprisen paa Smør paa Hjemmemarkedet (3 Kr. 50 Øre pr. kg) laa ca. 2 Kr. over Margarinetailprisen, vilde de Befolkningsskredse, som hidtil hovedsagelig havde spist Margarine, ikke have Raad til at spise Smør i tilnærmelsesvis det Omfang, som deres Margarineforbrug gik ned, hvis Smørprisen ikke bragtes noget ned. For at faa placeret saa meget Smør som muligt paa Hjemmemarkedet i Stedet for Margarine, og for at Befolkningens Fedtstofforbrug ikke af økonomiske Grunde skulde blive alt for ringe, var der da foreløbig gennemført en Ordning, som for det første sikrede det ringe til Raadighed værende Kvantum Margarine for den mindst bemidlede Del af Befolkningen, og dernæst gennem Smørrabatmærker gav mindre velstillede, som nu maatte gaa over til at købe det dyrere Smør, Mulighed for at faa Raad til at købe Smør. Det var fremdeles Hensigten at opkræve en Afgift af det sædvanlige Kvantum Smør, der afsættes paa Hjemmemarkedet, og lade denne Afgift som hidtil komme Smørproducenterne til gode. Det var endvidere Hensigten at betale Landbruget Eksportprisen for det ekstra Kvantum Smør, der nu blev taget fra Eksporten og afsat paa Hjemmemarkedet ved Hjælp af Smørrabatmærker, men da det sikkert vilde være uigennemførligt at have to Priser paa Smør i Detailhandelen, en højere Pris paa Smør, hvorpaa der er Afgift, og en lavere paa Smør uden Afgift, maatte man opkræve den samme Afgift for alt Smør, der sælges paa Hjemmemarkedet — det vil sige Forskellen mellem 3 Kr. pr. kg og Smørnoteringen —, og benytte det Afgiftsbeløb, der maatte indkomme ved Ekstrasalget, til Uddeling af Smørrabatmærker til mindre velstillede, i første Række til Børn. Rabatmærkeordningen var anslaaet til at ville koste ca. 1 $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. maanedlig, og da Afgiften ved Ekstrasalget af Smør formodentlig kun vilde dække ca. Halvdelen af dette Beløb, maatte Staten tilskyde Resten. Det var saaledes ikke paa nogen Maade paatænkt ved Administrationen af Smørloven at sabotere Lovens Fordele for Landbruget eller at overlade til Landbruget at betale Tilskuddet til Rabatmærkerne. Det var Forbrugerne og Staten, som i Fællesskab betalte Rabatmærkerne.

Ordføreren for Forespørgerne betegnede Ministerens Svar som langt fra tilfredsstillende. Det var nærliggende at antage, at Nedsættelsen af Smørprisen var foranlediget af det Tilskud, der blev ydet mindrebemidlede til Indkøb af Smør, men ellers maatte det erkendes, at Nedsættelsen af Smørprisen med de nuværende Priser paa Eksportsmør androg meget mere end Tilskuddet til Smørrabatmærkerne. Des mere alvorlig var Sagen for Landbruget. Havde det kun været